

ΑΠ' Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΝΑ ΕΞΑΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ!

«Ένα πρωί—γράφει ο Θεόφιλος Γκωτιέ στην μελέτη του για τη ζωή και το έργο του Μπαλζάκ—ο Μπαλζάκ με εκάλυσε επειγνόντως στο σπίτι του. Άνησχυα για τη μεγάλη αυτή βία και έσπευσα να πάω. Στο γραφείο του μεγάλου μυθιστοριογράφου βρισκόνταν μαζεμένοι άλλοι πέντε φίλοι, οι οποίοι είχαν κληθή με τον ίδιον τρόπο.

Ήθελε τέλος πάντων! μόν φώναζε ο Μπαλζάκ μόλις με είδε. Λιωνίως τεμπέλης θα είσαι και βροδινώνητος! Σε περιμένο από μιάς ώρας. Αφού το μεσημέρι πρόκειται να διαβάσω στον «Κασέλ», τον διευθυντή του θεάτρου, ένα νέο μου εξάπρακτο δράμα.

Μόλις τ' άκουσαμε αυτά, ξεσπύθηκαμε στις πολυήμερες μας με το φόρο άνθρωπον που τήχουν πάρει άπόφαση να... ύποστούν την ανάγκασιν ενός έργου.

Ο Μπαλζάκ ενόησε τις σκέψεις μας και μιά ειπε :

—Το δράμα... δέν έχει ακόμη γραφή!

—Διάβω! άνέκραξα. Τότε τι μάς εκάλυσε εδών;

—Σάς εκάλυσε γιατί το δράμα πρέπει να έτοιμασθή άμέσως για να πάρω την προκαταβολή! Σε λίγες μέρες πρέπει να έξοφλήσω ένα χρέος μου...

—Είπε άδύνατον να γραφή ένα ολοκληρω δράμα έως αύριον, τού είπαμε.

—Όλα τά εσκέφθηκα, άπάντησε άτάραχος ο Μπαλζάκ. Και ίδου τί άπέρασα: Ο καθένας άπό σάς θα γράψη άπό μιά πράξη... Κ' έτσι, άν ένευχθήσασιν άπόψε, ως αύριο το μεσημέρι το έργο θα είναι έτοιμο!...

Τάχαμε χαμένα. Μπροστάσε θυος και νά τού άρνηθώμε; Τόν άγατούσαμε τόσο!...

—Άς ειπε, τέλος πάντων, τού είπα. Διηγήσου μας την ύπόθεσι, για ν' άρχίσουμε άμέσως τού γράφωμα...

—Μά, καθήμεν μον, άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ με τού φουκότερο θρος τού κόσμου, άν ειχα βρή την ύπόθεσι, δέν θα έγεννατό κανένα ζήτημα... κ' ούτε θα σάς καλούσα να με βοηθήσετε!... Πρέπει και την ύπόθεσι να βοήθει και νά τού γράφωμε άνε-σώδες!

Σάς φαίνεται παράξενο. Κι' όμως έτσι έγινε. Βοήκαμε την ύπόθεσι και γράφαμε τού έργο την ίδια νύχτα. Το έργο αυτό με τόν τίτλο «Βοιτόρες» παίχθηκε με μεγάλην έπιτυχία έκτετα άπό λίγες ήμέρες».

δας... Έκει με τις τοιγάνες, τά ξεγνάει όλα... Ναι, σάς όρκίζομαι πως τά ξεγνάει όλα... Στο λόγο της τιμής μου... Πώς να μη τά ξεγνάει, όταν ξεπληρώνεται στο ντιδάν του σεπαρέ κ' άκούει άτ' όξω τις τοιγάνες να τραγουδούν και να χορεύουν και όταν νοιώθει την ψυχή του να γίνεται άνω-κάτω άπό τή νοητική φωνή τής όμορφης Γελάσας... «Ω, θεία, γλυκειά και ύπεροχη Γελάσα!... Τι δόντια, τί μάτια, τί στήθη... Μιά βραδιά μ' έπιασε να βγαίνω άπ' έκει ή γυναίκα μου... Θεέ μου!... Μ' άπαξάε άτ' τού άπεί και με κουβάρισε βρίζοντας στο σπίτι... Τι φορική νύχτα πού πέρασα!... Άχμία τρέιμο...»

Στό μεταξύ αυτό ο γραμματέας τού δικαστηρίου διαβάσει, διαβάσει, διαβάσει άτελείωτα... Μέσα στά μάτια τού δικηγόρου όλα γύρω του άρχίζουν να διαλύονται και νά χορεύουν, όπως ή Γελάσα... Οι δικασταί και οι ένοχοι στριμογυρίζουν, τού Κοινόν τριλιζει, τού ταβάνι χαμηλώνει και ξεαναειναι πάλι. Μέσ' τού μυαλό του ή σκέψις τού χορεύει κ' αϊτές και χάνουν τή σειρά τους...

—Όραία... ψιθυρίζει ο δικηγόρος μουσικισμικώς. Όραία... Τί όραία πού ειπε στο ντιδάν της «Όμορφης Νεράιδας». Γλυκά, ξεστά, θεία, ή Γελάσα τραγουδεί...

Η φωνή τού προέδρου άκούγεται εκείνη τή στιγμή:

—Τόν λόγον έχει ο κίριος σνήγορος!

—Όλα ειπε όραία στην «Όμορφη Νεράιδα», έξεκολληθεί νά ψιθυρίζει ο δικηγόρος. Έκει δέν υπάρχει ούτε ή πεθερά μου, ούτε ή γυναίκα μου, ούτε ή σούπα τού υριζει πετρέλαιο... Η Γελάσα ειπε γλυκειά και καλή μαζί μου...

—Τόν λόγον έχει ο κίριος σνήγορος!

Ο δικηγόρος σηριάζει κ' άνογει τά μάτια του.

Νά πάω ή δογή! Τούζωρον στη καλύτερη στιγμή τούς οεμασιούς του. Άλλά τί να γίνει; Πρέπει να τή δωδ λόγια ύπερ τού πελάτου του... Σίνεται, χαμογυριεται και λέει δτι φτάσει... Έπειτα ξανα-λέφτει στις όνειροπολήσεις του. Σκέπεται πάλι την κόλασι τού σπι-τιού του, τόν παράδεισο της «Όμορφης Νεράιδας». Σκέπεται... Σκέπεται... Κομμάτα σχεδόν. Και δέν σνέχεται παρά τήν όψη πού ο πρόεδρος διαβάζοντας την άπόφασιν λέει:

—Καταδικάζομε τόν κατηγορούμενο εις δέκα έτών ειρκτή!...

Τά λόγια αυτά τόν φέρνουν έντε-λως στά σνγκάλα του. Κιττάει τόν καταδικασθέντα πελάτη του και ψιθυ-ρίζει:

—Δέκα χρόνια ειρκτή!... Μά τι σημαίνει; Καλύτερα στη φυλακή παρά στο σπίτι, κοντά στην πεθερά και στη σνγκο... ANT. ΤΣΕΧΟΦ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Η οικονομικές στενοχώριες τού Μωπασάν

Τελευταίως στο Παρίσι βρέθηκε ένα γράμμα τού Γκυ ντε Μωπασάν, γραμμένο στα 1876. Το γράμμα αυτό απευθύνεται στον Φίλοτιέ, στον όποιο ο Μωπασάν γράφει για τις άβάσταχτες φτώχειες τού :

«Η άποδοχές μου, γράφει ο Μωπασάν, φθάνουν τώ 2.400 φράγκα τόν χρόνο. Με τού ποσόν αυτό, μόλις και μετά βίας, καταβάω να ζω. Άπό τα 216 φράγκα πού περνά τόν μήνα πληρώνω τού ένοικίό μου, τόν φαγητ μου, τόν παπικτοή μου, τήν γυναικα πού σιγρίζει τού διαμερισμα μου κατ' τήν τρεφση μου, κει δέν μου μένου, πλέον παρα μόνον 12—15 φράγκα τόν μήνα για νά παρσάσω κ' έγώ τόν νένον! Νομίζω δει ένας άπλους εργάτης, ειπε πιο εύχρησιμος άπό μένα, γιατί έχει λιγώτερες ύποχρεώσεις και δαπάνες. Μ' άλλα λε-γιον, φιλε μου, ψευτώ, φιαχτώ, ύποψέω!...

— Η σπατάλη τού Όσακρ Ουάιλδ

Είπε γνωστόν βέβαια ότι ο Όσακρ Ουάιλδ, στα τελευταία ίδιως χρόνια της ζωής του ύπέφερε άπο φρικτες οικονομικές στενοχωρίες. Και σ' αύτο συντελούσε τού μο-λις έπαυσε κανένα ποσόν στα χέρια του, τού παταλούσε αλαπτητα σε μια-δνο μερες. Οι συγγενείς και φίλοι τού μάλωναν για τού ελαττωμά του αυτό. Έκενος όμως τούς απαντούσε :

—Τι τά θέλετε! Όταν σπαταλώ τά χρημάτά μου, έχω, τυψάχτορον για μια μερά, τήν έντύπασιν ότι είμαι πλουσιος. Αυτό ειπε ή μόνη χαρά μου. Θέλετε να τήν στερηθώ κ' αύτην;

— Τέ σφύριγμα στό θέατρο

Σε μια παράστασι της Γαλλικής Κομωδίας, προ όλι-γων ετών, οι θεατα εσφύριζαν τού έργο και τούς ήθοποιούς. Η διεύθυνσις τού θεάτρου κατηγγέλει τούς πρωταγώνισ-τας ζητήσε άποζημίωσι. Άρχισον τότε άτελείωτες συζητή-σεις γύρω άτ' τού παταλαίου αύτου ζήτημα, άν έχη δηλαδή δικαίωμα τού Κοινόν νά σφύριξη ένα έργο πού δέν τού ά-ρέσει.

Ίδου λοιπόν τί βγήκε στην επιφάνεια άτ' όλη αύτη τή φασορία :

Το πρώτο θεατικό έργο πού σφύριχθηκε ήταν μια κομω-διά τού μεγάλου Κορηγίου, ο όποιος έπειτα άπό τήν πα-ταγώδη εκείνη άποδοκιμασία τού εύθυμογραφικού ταλαντού του εργατέλειψε την κομωδια και έγραψε τις άδύνατες τραγωδιες του.

Άπό τότε λοιπόν άρχισε τού Κοινόν να σφύριξη τά έργα πού δέν τού άρέσουν. Και ο μέγας συγγραφέας τού 17ου αιώνου, Μπουλώ, έγραφε σχετικώς :

«Τέ δικαίωμα τού νά ερτζιζόν τού έργο σι θεαταί, τού άγοράζον στην είσοδού τού θεάτρου, μαζί με τού ει-μηθώ τοις»!...

Ότισό τού ζήτημα έφθασε πολλές φορές ως τά δικα-στηρια. Πρό 30 έτών, ή διεύθυνσις της περιφημής αιδού-σης «Κολόν», στο Παρίσι, κατηγγέλει τρεις νέους πού ει-χαν σφύριξει μια κομωδια. Και μολοντί ο εισαγγελέας ήλθε στην καταδίχη τους, οι τρεις νέου άπόθωσαν άτ' τού δικαστηρίο, ή άπόφασις τού όποιου άνέφερε σιν τούς άλλους και τά έξής :

«Έφ' δσον δέν διετάραξαν άλλεως τήν ηουχλον σού θεάτρον, ειπε άθώον. Άλλωστε έφ' δσον τού Κοι-νόν έχει δικαίωμα νά επιδοκιμάξη ένα έργο, έχει έπι-πις τού δικαίωμα νά εκδιλώνη τήν δια-φροσύειά του».

Κατόν αυτού ή διεύθυνσις τού «Κολόν» έφερε τού ζή-τημα στο Άνωτάτο Άσφροτικό Δικαστηρίο (τόν Άρειο Πάγο της Γαλλίας), τού όποιο έξέδωκε τήν ίδια άπόφασιν με τά ίδια άιριθώς λόγια.

Πρό ήμερών, τέλος, οι Παρισιοί δημοσιογράφοι ζήτησαν τήν γνώμη της παγκοσμίου φήμης ήθοποιού Σεσίλ Σορέλ, για τού ζήτημα τού σφύριγμας στό θέατρο. Και ή Σορέλ έκρηχθή ύπερ τού σφύ-ριγματος, διαμαρτυρηθή δέ μάλιστα έναντίον τού σημερινού Κοινού, τού όποιον ειπε άδρανές, άδιάφορο, σνμπη και έχει καταργήσει τού σφύριγμα!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άπό τού γάμο ευνομία και τρέ-μο άπό τήν πείνα.

—Άρνι πού βλέπει ο Θεός λίνος δέν τού τρέφει.

—Άς μ' άγαπάει ο έπίσκοπος κ' ός με μισούν οι δίακοι.

